

джаваха своята предизвиквающа политика, до като Россия не имъ обяви война. Но, нито загубата на Румания, Сърбия и Гърция, нито Наваринския погрѣхъ, не научиха Турция да има човѣшки чувства. Тогава какъ е възможно да са чака, че слабите заплашвания на Дерби ще подѣйствуватъ на тѣхъ? Тѣ сж твърдѣ тѣши, невежественни, диви. Каква полза за лорда Дерби да заплашва единъ народъ, който даже не знае за неговото съществуване. Това е се същото да заплашвашъ нѣкой бенгалски тигръ, че ще го повикашъ въ полицейски съдъ.

Но нѣкои говорятъ, че ако турците изново са заловятъ у своите кървави подвиги, то ще трѣба да са направи нѣщо — да са окупирашъ съ европейски войски християнските провинции и да ги освободятъ съвѣршено. Но, защо да чакаме? Нима тѣ не сж пролѣли доста човѣшка кръвъ? Нима тѣ не сж доста умъртвили мжжъе, обезчестили жени и набили на мжждраци дѣца? А още колко жертви сж потрѣбни? Разбиратъ-ли хората, които така говорятъ съ каква хладна жестокость джхатъ думите имъ? И при сичко това, така именно постѣпватъ дипломатите, като нѣматъ нито сърдце, нито състрадание, нито искусство да предвиждатъ бѣдѣщето, тѣ са задоволяватъ съ това, че ще чакатъ нови подвизи на турците. Портата вече смѣта, че бурята са е минала; не е нужна никаква промѣна: сичко си отива по старому. Въ това я поддържа серъ Хенри Елиотъ. На нѣкои отъ дипломатите е умързналъ источния въпросъ и тѣ сж съгласни да направятъ каквото и да е споразумѣние, само да го забравятъ макаръ на малко време. Сичките сж съгласни на такава полумѣра, на която резултата ще